

காலமெல்லாம் பட்பினி கிடக்கவா போறேன். இந்த கொரோனா வரைஸ் பிரச்சனை தீர்ந்ததும் எல்லாம் சாதாரண நிலைக்கு வந்திடும், அப்புறம் விரும்பின மாதிரி, விரும்பிய சாப்பாட்டைச் சாப்பிடலாம் தானே?

கொரோனா வரைஸ் வகைமாகப் பரவி எல்லாரையும் முடக்கி, உலகத்தையே கடப்பிப் போட்டு வதைத் திருந்தது.

பலசரக்குக்கடகைகள், உணவகங்கள் எல்லாம் அவசரநிலை காரணமாக மூடப்பட்டது கிடந்தன. கண்ணுக்குத் தெரியாத இந்த ஆட்கொல்லி வரைஸ் எப்படி எங்கே பரவும், இததை தடுப்பதற்கான மருந்து என்ன என்று ஒன்றுமே தெரியாத ஒரு நிலையில் எல்லோரும் பயத்துடன் காலத்தகைக் கழித்தார்கள். நோய் மறே கொண்டு பரவுவதைத் தடுக்க அரசு எல்லாரையும் வீட்டுக்குள்ளே முடக்கி வதைத் திருந்தது. போக்குவரத்தும் முடக்கப்பட்டதால், உணவு பற்றாக்குறை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் எதிரொலித்தது.

நகரத்தில் இருந்தவர்களுக்குப் பணம் இருந்தாலும் வாங்க முடியாத நிலை, எனவே வீட்டிலே இருந்த உணவு வகைகளை வதைத்துத் தான் சமாளிக்க வேண்டி வந்தது.

நிலா சற்று நேரம் யோசித்தாள். உணவு தட்டுப்பாடு இருப்பது அவளுக்குத் தெரியும், ஆனால் வீட்டில் இருப்பது எவ்வளவு காலத்திற்குப் போதும் என்பது பற்றி அவள் யோசித்துப் பார்க்கவில்லை. இருப்பதை வதைத்துத் தானே சமாளிக்க வேண்டும்.

'நீங்க சொல்றது சரி தான், எங்க வீட்டில் இருக்கிறது எவ்வளவு நாட்களுக்குப் போதும் எனக்குத் தெரியாது, அவங்க இரண்டு பரேயும் விடுங்கண்ணி, ஆனால் நானும் சாப்பிடாமல் இருக்கலாமல்லவா..?'

'இல்லலைநிலா, உனக்குக் கலியாணம் பசேறாங்க, எந்த நேரமும் அது முற்றாகலாம். பணை பார்க்க வரும் போது காயந்து வாடிய மூகத்தோடு இருந்தால் நல்லாவா இருக்கும். இந்த இளமைப் பருவத்தில் எந்தக் குறையும் இல்லாமல் நீங்க வளரணும்''

'அதுக்காக நீங்க பட்பினி கிடக்கணுமா அண்ணி, எந்தப் பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்தில் எவ்வளவு வசதியா, செல்லப் பண்ணைய இருந்து வந்தீங்க, அண்ணாவையே கடப்பிப்பனே என்று விரும்பினதால்தோனே கட்டீட்டு அண்ணாவோட இங்கடவாணுக்கு வந்தீங்க. இப்ப எங்ககிட்ட இருந்து, உங்களை வரத்தி இப்படிக் கஸ்ட்ப்பட்டு நீங்களே'

'இல்லையம்மா, யாரும் என்னைக் கட்டாயப் படுத்தலையே, எனக்குப் பிடிச்சபடியால் நானாகத் தானே உங்கண்ணாவை விரும்பிக் கட்டிக் கிட்டனே, எனக்குப் பிறந்த வீடும் புகுந்த வீடும் ஒண்ணுதான்!'

'ஆனால் உங்க வசதிக்கு ஏற்றமாதிரி ஒண்ணும் இங்கே கிடக்கலையே..!'

'ஏன் கிடக்கலை, கழந்தை மருத்துவரான அன்பான கணவன், ஆதரவான மாமி, சாப்பிட்டீங்களா என்று பாசத்தோட வந்து விசாரிக்கும் மச்சினி இதவிட எனக்கு என்ன வேணும்..!' என்றாள் சூபா.

இதகைக் கட்டெட்ட நிலா உடனெந்து போய், கண்கள் கலங்க அவளது தோளிலே தலை வைத்து விம்மினாள்.

‘எனக்கு இப்படி ஒரு அக்கா இல்லையேன்னு நான் ஏங்கியிருக்கிறேன். அண்ணி வடிவத்தில் எல்லாமே நீங்களாய் இருக்கிறீர்களே, எப்படி அண்ணி உங்களாலே முடியுது?’

‘சின்ன வயதில் அம்மாவும், பாட்டியும் சாப்பாடும் ஊட்டி விடும் போதெல்லாம் வண்டாம் என்று சொல்லி ஓடி ஓளிச்சிருக்கிறேன். உணவின் அருமை அப்போது எனக்குப் புரியவில்லை அதன் பின்னும் வீட்டிலே வசதிகள் இருந்ததால், நான் அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. உணவு, உடை, அமையியாய்ப்படுத்துத் தபங்குவதற்கு ஒரு இடம் இதெல்லாம் ஒருவருக்கு எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை வளர்ந்த பிறகுதான் புரிந்து கொண்டேன். ஆண்டவன் எல்லா வசதிகளையும் எமக்குத் தந்திருக்கிறான் நிலா, கிடைத்ததே போதும் என்று அதை நாங்கள் திருப்தியோடு ஏற்றுக் கொள்ளப் பழகிக்கொள்ளணும். நாங்க எந்த நேய் நொடியும் இல்லாமல் பாதுகாப்பாய் வீட்டுக்குள்ளே இருக்கிறோமல்லவா, இததைதான் ‘நேயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்’ என்று சொல்லுவாங்க.’

‘எனக்கொரு அண்ணி வந்தால் என்னோடு முரண்படுவாளேன்னு நான் சில சமயங்களில் நினைச்சிருக்கிறேன், ஆனால் இப்படி ஒரு அன்பான, பாசமான அண்ணி கிடைச்சது நான் செய்த பக்கியம்தான்.’ என்றாள் நிலா.

அவர்கள் பசிக்கொண்டிருக்கும் போது, சூப்பாவின் செல்போன் அடித்தது, எடுத்துப் பார்த்தாள்.

ஊரிலிருந்து அப்பா..!

‘என்னப்பா எப்படி இருக்கிறீங்க, சொல்லுங்கப்பா.. அம்மா எப்படி இருக்கிறா..?’

‘நாங்க நல்லாயிருக்கிறோம். உன்னை நினைச்சுத்தான் அம்மா கவலைப்பட்டிட்டிருக்கிறா. டவுண்டலகைகள், சூப்பமாக்கிடெல்லாம் மபிட்டாங்களாமே, ஒரு பொருளும் வாங்கமுடியாதாமே, சாப்பாட்டுக்கு என்னம்மா செய்யிறீங்க, அரிசி, மா, பருப்புன்னு கொஞ்சம் நம்ம வண்டியில அனுப்பி விடவாம்மா?’

‘வணாமப்பா, எல்லாமே இருக்கப்பா, அவர் எல்லாமே வாங்கிக் கொண்டு வந்து வசைச்சிருக்கிறாரப்பா, எங்களுக்கு இன்னும்பொரு மாதத்திற்குப் போதுமப்பா’

அருகே நின்ற நிலா சட்டென்று செல்போனைப் பறித்து ‘அங்கிள் அண்ணி சாப்பிடாமல் பட்டினி இருக்கிறாங்க’ என்று சொல்ல, சூப்பா செல்போனை அவளிடம் இருந்து பறித்துப் பசினாள்.

‘என்னம்மா நிலா சொல்லறா, சாப்பிடாம இருக்கிறியாமே..?’

‘அது ஒன்றுமில்லையப்பா நம்ம கோயில் உற்சவம் நடக்குதுதானே, அதுதான் விரதம் இருக்கிறேன், இவங்க விட்டாதானே, பட்டினி கிடக்காத சாப்பிட்டுண்ணு கட்டாயப் படுத்துறாங்கப்பா..!’

‘இந்தாமா அம்மா பசேணுமாம், அம்மாவோட பசே..!’

‘அம்மா எப்படியம்மா இருக்கே..?’

‘இருக்கனே, உன்னை நினசை சாத்தான் எனக்குப் பெருமையாய் இருக்குடி, எப்படி இதயெல்லாம் சமாளிச்சிட்டிருக்கிறாய்?’

‘என்னம்மா, ஒரு நேரம் சாப்பிடாமல் விரதம் இருந்ததற்கு இவ்வளவு ஆரவாரமா?’

‘மடித்தபிள்ளை ஆணாகப் பிறக்கலையேன்னு அப்பாவாக்கு வருத்தம் இருந்திச்சு, ஆனால் உன்னைப் பெற்றெடுத்ததற்காக உண்மையிலே நாங்க பெருமபைப் படுறோமடி’ தாயார் விசும்பும் ஓசை காதில் விழுந்தது.

‘என்னம்மா, சின்னப்பசங்கமாதிரி நீங்களும் அழுகிறீங்களா, எல்லாமே உங்ககிட்ட கற்றுக் கொண்டதுதானே, உன்னைப் போலவே இவங்களும் ரொம்ப பாசமாய் இருக்கிறாங்கம்மா, நான் எப்படியும் சமாளிச்சிடுவனே, பயப்படாதீங்க, அப்பாவை கவனமாய் பார்த்துக் கொள்ளுங்கம்மா’ என்று சொல்லி விடப்பெற்றாள்.

‘அவங்கதான் அரிசி, பருப்பு எல்லாமே கொடுத்துனுப்பிறதாய் சொன்னாங்களே ஏன் வணைம் என்று சொன்னீங்கண்ணி?’ என்றாள் நிலா.

‘உங்கண்ணா சீர்செனம் என்று கட்டு எப்பவாமே அவங்ககிட்டக் கடமபைப்படல்லை, இப்ப ஒரு நேரம் சாப்பாட்பிற்காக அவர் கடமபைப்படவணைமா நிலா?, அவருடைய நல்ல மனசு எப்பவாமே நோக்கக்கிடாது என்றுதான் இப்பிச்சியெதனே. நான் அப்பிச்சி சொன்னது தப்பா சொல்லு..! கொஞ்ச நாளில் நிலமை வழமபைபோல வந்து, எல்லாம் சரியாயிடும்’ என்றாள் சூபா.

‘இப்பியும் ஒரு அண்ணி கிடைப்பாளா, உண்மையிலே அண்ணாவைவிட, நான்தான் அதிஸ்டம் சியெதிருக்கிறனே.’ என்று நிலா ஆச்சரியப்பட்டாள்.

இரண்டு மாதங்கள் மெதுவாக நகர்ந்தன. கொரோனா வரைஸ் ஓரளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, நாடாபழைய நிலைக்கு மெல்ல மெல்லத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அதன் தாக்கம் எங்கும் பிரதிபலித்தது. இப்படி ஒரு நிலமையை மீண்டும் எதிர்கொள்ள இயலாது என்ற நிலையில் மக்கள் மிகவும் கவனமாக இருந்தார்கள்.

என்னதான் கொரோனா வரைஸ் ஒருபக்கம் பரவிக் கொண்டிருந்தாலும், இயற்கையின் நியதிகள், அதாவது மகப்பிறோுகள் ஒரு பக்கம் நடந்து கொண்டதுதான் இருந்தன.

அருகே இருந்த தனியார் மருத்துவமனையில் மகப்பிறோ மருத்துவராக் கடமயாற்றும் கணவன் வந்ததும் சிரித்த முகத்தோடு வரவிறேறாள் சூபா. அன்று கொஞ்சம் கஸ்டமான சிசறேயன் பிரசவம் என்பதால் ஆயுதம் பாவிக்க வேண்டிவந்தது என்றும் ஆனாலும் பிரசவம் சுகமாக நடந்தது என்றும், தாமதமாக வந்ததற்குக் காரணம் சொன்னான் டாக்டர் ரமஷே..

‘இப்பவே இப்படிக் களைச்சுப் போனீங்கன்னா, இன்னும் கொஞ்ச மாதத்தால என்ன

செய்யப்போறீங்களோ திரியலை' என்றாள் சூபா.

'ஏன் கொஞ்சமாதத்தால என்ன..?' என்றான் ரமஷே.

'எங்களபைப் போலவே நிறை ஜோடிங்க இந்த கொரோனா வரைஸாலே வீட்டுக்குள்ளே பொழுது போகாமல் அடஞ்சு கிடந்திருக்கிறாங்க. இயற்கையின் நியதி என்று ஒன்று இருக்கிறதல்லவா, அதனாலே பார்த்திட்டிருங்க, உங்க நார்சிங்ஹோமோக்கு இன்னும் ஒன்பது மாசத்தில நிறைய பஷேன்ட் வரப்போறாங்க, கொஞ்சம் எக்ஸ்ராபெட் போட்டு வங்க, தவேபைப்படலாம்' என்றாள் சூபா.

புரிந்தும், புரியாதது போல களேவிக் குறியோட ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தான் ரமஷே.

வெட்கப்பட்டது தலகைனிந்த சூபாவின் முகத்தில் திரிந்த தாய்மையின் பரிபு அனதது விடதிரியாக களேவிக் குப்பதில் சொன்னது.

மார்பிலே சாய்ந்த அவளை அன்போட அணைத்து, ஆதரவாகத் தலையை வருடிவிட்டான் அப்பாவாகப் போகும் டாக்டர் ரமஷே.

ரமஷே சாப்பிட உட்கார்ந்தான். சூபா நிலாவயும் கப்பிட்டு இருத்திப் பரிமாறினாள்.

'நீயும் உட்கார்ந்து சாப்பிடு சூபா..!' என்றான் ரமஷே.

'எனக்குப் பசிக்கலை, நீங்க சாப்பிடுங்க..!' என்றாள் சூபா.

'நிலா என்கிட்ட எல்லாம் சொல்லிட்டாள், இங்க போர் இப்ப உணவு தட்டுப்பாடு ஒன்றுமில்லை, உனக்காக இல்லாவிட்டாலும் நம்ம குழந்தைக்காகவாவது நீ சாப்பிடணும்' என்றவன் அருகே நின்ற அவள்க்கும் எட்டி ஊட்டிவிட்டான்.

இதற்காகவே, கணவனின் இந்த அன்புக்காகக் காத்திருந்ததுபோல அவள் ஆசையோட குனிந்து அதை வெட்கப்பட்டது ஏற்றுக் கொண்டாள்.

ஒன்றுமே புரியாமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த நிலாவாக்குச் சட்டென்று பொறி தட்டியது.

'நான் அத்தையாகப் போகிறனோ?' என்ற மகிழ்ச்சியைத் தாங்க முடியாமல் மெதுவாக எழுந்து அந்த இடத்திலே நுழைவிட்டாள்.

'ஓரு குடும்பப் பெண்ணால் என்னென்ன பாத்திரங்கள் ஏற்க முடியுமோ அதை எல்லாம் முகம் கோணாது, யாருடைய மனமும் நோகாது, சிரித்த முகத்தோட ஏற்றுக் கொண்டு நடக்கும் எத்தனையோ அண்ணிமார்களில் எனக்குமொரு அண்ணி கிடதைத் தற்கு உண்மையிலே நான் பெருமபைபடுகின்றனே' என்ற மகிழ்ச்சியோட தாயாரிடம் ஓடிப்போனவள்,

'அம்மா, ஓரு நல்ல செய்தி, நீங்க பாட்டியாகப் போறீங்க..!' என்று அந்த நல்ல செய்தியை மகிழ்வோட தாயாரிடம் திரிவித்துவிட்டு அவளின் முகத்தைப் பார்த்தாள் நிலா.

